

A THESIS ON SOME THEOLOGICAL ASPECTS OF
THE MIDRASH HAGADOL ON BERESHITH.

SUBMITTED IN PARTIAL FUL-
FILLMENT OF THE DEGREE OF
RABBI AND MASTER OF HEBREW
LETTERS IN THE FACULTY OF
JEWISH THEOLOGY OF THE JEW-
ISH INSTITUTE OF RELIGION.

ARYEH LEV,

DEC. 4, 1936.

under PROF.

H. SLONIMSKY.

C O N T E N T S .

	<u>Page</u>
1. Preface	3
2. God and Israel	9
3. Holiness	24
4. Torah	30
5. Zacuth	39
6. Sin	45
7. Bibliography.	65

P R E F A C E .

P R E F A C E .

This thesis is devoted to the study of some theological aspects of the Midrash Ha-gadol to the book of Genesis. The text used was the one edited by Solomon Schechter and published in 1902 by the University press at Cambridge. ^{821pgs} (For the sake of feeling that I had really handled the Midrash Ha-gadol, I have also consulted the MS. at the J.T.S.A. Library, and realized and appreciated Schechter's efforts.)

The Midrash Ha-gadol is a compilation of the fourteenth century. Its author is a Jew of Yemen whose identity is unknown to us.

The sources upon which the compiler drew are the usual Rabbinical works, commonly passing under the name of Talmud and Midrash, originating in the schools of Palestine and Babylon, followed by a host of commentaries and compendia hailing mostly from Western Europe and North Africa. The compiler at times recasts his citations in his own style. He even makes changes to suit his taste and includes statements of Rashi, Abraham ibn Ezra, and Rambam:

(הקדמה דף xliii)

, ומהי הנקלה לו ללקט מאמרים מעל פני החלמוד כולו , בבלי ,
וירושלמי ומדרשים מדרשים שונים ולקמק ולסרס אותם כפי הנצרך
לענינו ולהכליל בחוכם דברי בעל העורך רש"י וראב"ע וזולתם .

In fact the compiler did something which to my knowledge is unprecedented for this age. Our compiler placed in his midrash complete sentences from Maimonides and other great Rabbis of the time and introduced them with the term *Tanan*, the technical formula for Tannaite tradition.

(הקדמה דף XIII)
אכן עוד יתרה עשה כי שם במדרשו פסקאות שלימות מדברי הרמב"ם

ז"ל ואחרים מגדולי הרבנים מתחפשות בלבוש סיגנון התלמוד והמדרש
ויהיה חו"ת "תנן" או "תנו רבנן" על פניהם.

e.g.	Page	Note	Page	Note
	382	25	593	2
	487	66	727	54
	559	35	429	68
			XIV	4

The Hebrew is beautiful and the reading is simple. Many Aramaic portions can be found but these too are relatively simple in style. Schechter tells us that although there are many MSS. of our own Midrash the variants are very few and slight.

נפוצים כמה הכת"י מהמדרשים הזה ברוב בתי אוצרות הספרים אשר
להמסילות וגם ליהודים. אבל רובם ככולם ממקור אחד יצאו והשינויים

המה נקלים מאד. (הקדמה דף XI)

The good Hebrew, simple style, quotations from late sources and the fact that there are few variants in the MSS. prove definitely that this Midrash certainly is genuine for its period.

Schechter used the following MSS.:

1. MS. belonging to Claude Montefiore.
2. MS. belonging to George Kohut.
3. He also used other MSS. in London and Oxford to check for variants.

Schechter's work falls into 3 parts.

1. He gave us a clean text, with some variants mentioned in the notes. He also changed some of the spelling from the Yemen form to our Ashkenazic way of spelling.

וכן מצאתי ג"כ כי כל שם בן ארבע אותיות נכתב י"י כמנהג חסידים ואנכי

מצאתי בפנים אות הי לפי מנהגנו. (הקדמה דף XII)

2. In the MSS. which Schechter used there was no order; everything was almost chaotic. (הקדמה דף XII)

וזאת לדעת כיבנוף הכת"י אין שום רווח קבוע בין ענין לענין

או בין פרשה לפרשה רק קודם כל סדר וסדר יבוא שיר נסילה רשות
המפסיק הדברים הנאים מאותם שקדמו להם.

Schechter had to organize the material and put it into readable form. (הקדמה דף XII)

והלוקה הדברים לקפסולי ופסוקים מידי היתה והצנתי ראש הפסוקים

(בהפרשה שבה אנו עומקים לא אותם המונאות מספרים אחרים כחנ"ך)

באותיות גדולות והתיבות האחרות שנאותו פסוק אשר עליהן יסוב

הדרוש באותיות מפורזות.

3. He tried to trace all the citations to their sources.

This was quite difficult since the compiler does not mention

a citation in the name of its originator. (הקדמה דף XIII)

אמנם עיקר מלאכתי היתה למצוא מקורי המאמרים הנכללים בספר זה

ולחפש אחריו עד מקור שידי מנעת, כי לא בכל המקומים האחרים בעל

ילקוט שמעוני, בעל ילקוט מכירי ובעל ילקוט ראובני וזולתם הוא המקום

של המדרש הגדול. כי בעלי הילקוטים הנזכרים ואחרים מריעיהם יאמרו

חמיר דבר הלכה או דבר הגדה בשם אומרם וירמזו על שמות הספרים אשר

היו להם לעינים אבל בעל המדרש הגדול עומד ודורש כל התורה מבלי

העיר על כית אב' שלה ומבטן מי יצאו הדברים.

Schechter tried to do this very thing, and the notes are full of such references.

However, what Schechter failed to do, and what is direly needed for any student to this Midrash, is to write a good introduction dealing with the beginnings of this Midrash, its

sources, its history, and its proper place in the history of the interpretation of the Scriptures.

In view of the facts presented above it is quite apparent that our compiler had the power to draw from whatever source he pleased. We can also add to this the fact that he misquoted purposely in order to please his views. It cannot be possible that writing as late as he did, he did not have good MSS. from which to copy. In fact some of the changes are so obvious and glaring that it shows definite intention on the part of the compiler. Perhaps too, he purposely didn't quote so that he be able to change passages and not arouse a slightly learned man to look up the reference and tell him he erred. This may be refuted by the argument that in those days knowledge was considered the property of the man who possessed it and no acknowledgements were necessary.

In any case we can safely say that our compiler must have had definite theological views and set out to put them down. Were he a modern, he would have outlined them as our theologians do. However, we are dealing now with one who is neither a modern scholar nor one who is talking to a group of sophomores who desire to learn but have no background and hence the need for outlines and introductions. Our author is in the midst of Jews to whom Rabbinical learning is well known and to whom a slight variant shows a shade in views on life and Judaism. And so, we have presented in the Midrash Ha-gadol on Genesis views of a 14th Century oriental writer. He may be oriental

geographically. He may be oriental literarily as we see from his writing; spelling and proems at the beginning of each Sedra. However, he was well read and informed on all theological aspects as we can readily see from his quoting of the theological masters of his day.

What I present here is merely an attempt at analyzing some of the compiler's views. I am quite sure that I am reading much into his words which he never meant. But then again, it often seemed to me that he did the same with the text he read. As we say in Hebrew להנחיל between us-- yet good Rabbinic dictum tells us דור דור ודוריו and also:

כל מה שמליד נחיק עתיד להיש ובן-----

the only compelling argument against me may be that I cannot be called a חלמיד נחיק.

Note.

In the Hebrew typing, the exact spelling and abbreviations were used. Since no apostrophe mark was on the machine, the letter " Yod " had to be substituted/

G O D A N D I S R A E L .

GOD and ISRAEL.

When one reads our Midrash , he gets the subconscious feeling that you cannot reason about God-- you must feel Him; you must experience His presence. One has to feel the presence of God in the world just as one feels the presence of His soul in himself. This religious spirit is as much the property of human nature as is the scientific spirit. God, like love must be experienced; you cannot argue yourself into love.

It is true that not everyone can come to the God idea by intuition. Many may be soul-deaf. Not all are so spiritually attuned as to feel God. But what those who were so spiritually endowed felt and saw so clearly, the others accepted on faith.

Judaism's God is one. This unity was not only a matter of number. His oneness is also uniqueness. He is one--unique in His essence. Our forefathers approached God not only through a cosmic sense, but through the noblest and deepest feelings within themselves.

Because the most distinctive note of the God Idea was its ethical monotheism our forefathers did not concern themselves with theological speculations as to what God is. They realized they could never fathom this in their minds. They concerned themselves only with what God wills, with what God demands.

God was the Soul, the very life of our forefathers. By their lives they exemplified in the highest measure, the glory, the beauty, the very essence of that God.

The compiler of our Midrash is a theologian and not a philosopher. He seems to be proving point after point-- but it is really not so. His words are really full of affirmation and not demonstrations. Here you will not find the ontological argument which seeks to establish the existence of God from the analysis of the idea of God, or the cosmological argument, which rests upon the nature of the finite world--proofs that we find in the treatises of philosophy. Our Midrash affirms beliefs. It states them strongly. Our Midrash stresses at all possible times the belief in one God. In commenting on the very opening verse of the Bible

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ.

our Midrash states: (בראשית דף 9)

מפני מה פתח הכתוב במעשה בראשית בניה לומר לך כשם שאין לפני ביה
אלא אלה כך אין לפני העולם אלא יחידו של עולם בלבד שכל הכרואים זה
עילת זה וזה מפני זה והכל חוזר לעילה אחת והיא אמתו של הקב"ה.

The existence of the universe is here attributed to the creative act of one God. This is an important statement. Judaism recognizes no pantheon of pagan idols. Throughout we see that Israel consistently proclaims the message of the unity of God. God, in order to be omnipotent must be alone. Two or more divinities must divide power. Israel denies the reality of the images which were worshipped by other races and turned with disgust from the crowded pantheon of even such cultured nations as the Greeks and Romans. Israel passionately held to the belief in one God. God's works are numerous, and in the comment on the words

we find (פרק א, סמן ט"ו, דף 33)
 three columns of details about the stars. All these details
 seem to show how important the work was to God in the eyes of
 the Rabbis. This creation took place with little effort on the
 part of the creator. There was neither work nor toil; merely
 the enunciation of a word; in fact of a letter uttered when
 exhaling. (פרק ב, סמן ד, דף 67)

בהבראת אל הקרא בהבראת אלא בה" בראם לומי לך מה אזה הי יוצאה מן
 אזה אלא בהרנסה מה שאין בן בשאר כך הקב"ה ברא עולמו בלא יגע ולא
 עמל אלא בדיבור בלבד שנאי בדור הי שמים נעשו.

Yet although there was little effort in creation, still
 everything was created in a finished state. Everything was in
 its fixed place. (פרק ב, סמן א, דף 58)

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם - אמר הי יאושע בן לוי כל מעשה בראשית
ביום שבת נבראו לדעתן נבראו לצביונן נבראו.

The world we see was created in a perfected state. Our
 Midrash opposes any idea of development. Just as an artist hangs
 out his sign and asks people to come in and see his work, so God
 worked the first six days. When God was through with all of
 creation, He hung up a sign telling of his works and settled
 back letting all see what he had done.

(פרק א, סמן י"ו, דף 40) - ומעשה ידי מניד הרקיע - הקב"ה ביקש

להודיע שבחו לבריות נטל וילון וקבע בו חמה ולבשה כוכבים ומזלות שנאמר
 ויתן אתם אלהים בראשית השמים. כל כך למה להודיע לבני האדם גבורותיו.

It was inconceivable to our Midrash that God should have created the universe and then withdrawn from it. Our Midrash rather fully believes that the universe continues to exist only by the divine will. God has not yet stopped doing wonderful things. The sun rises and sets, the stars appear, the rain falls, the earth yields its produce, and life persists at God's direct command. All this, one sees in the front window display. When you see the sign, you are attracted to the store-- and in the store you find wondrous sights. What seems to appall the eye most is to see a small space take in things many times its capacity.

(דף 30) ותרצה היבשה ויהי כן. כוא וראה מדת נשר ודם. אדם ספנה
 כלי לחוך כלי ריקן וסא יכל לפנות כלי מלא לחוך כלי מלא. אבל הקב"ה
 נותן את המקום שאינו כחזק אלא מעט שיהזיק מלואו פעמים רבות.

The doctrine of election is not really as exclusive as one might imagine. Our Midrash claims for Israel only the privilege of the first-born. Israel is first in God's kingdom. All other nations are not excluded. God is the Lord of all nations, while his name is especially attached to Israel. Israel was elected by

God. Israel by their ideal form of life were chosen to be the exemplifiers of the true teachings of God.

(פרק יב, דף 197) והש"ה אברהם צדק וחשוא רשע אהבה לצדק את העולם ושנאת רשעו שלעולם, הי"ך שאני מושחך מכל הדורות שלפניך ושלאתריך. הוא הוא דבא על בן אהרן ולהים עמן עשון מהי"ך.

Israel once elected by God feels that it belongs to God.

(פרק כו, טמן יא, דף 482) ואנכי ואיש חלקי אני חלקו של הקב"ה כמא דאמר כי חלקי עמו.

When Israel claims itself to be recognized as a dependent upon God it asks God for the most important of all things-- namely, food.

(פרק ה, טמן יב, דף 163) והבא אלינו חיונה ורחם עלי זית חרף בפת אמר יונה לפני הקב"ה והיו מזונות פרים כזית וחיונים ירדך ולא יהיו מחקים כדגש ומזורים כזית חרף ודגש.

God seems willing enough to have Israel depend on Him.

For God alone to have the power of blessing would give Him too much power. It would also make man too dependent upon God's kindness. When blessings come too easily, Israel fattens too quickly, kicks and soon throws off the yoke of the kingdom. God, therefore, decided to hand over the power of blessing to Abraham and descendants. (פרק כה, טמן יא, דף 382)

ויהי אחרי סוף אברהם ויברך ולהים את יצחק עמו אמר הקב"ה איני נוקם לעולמי לברכך בעצמי אחרון ברכתי הן מעמיסין ופורקין עול עמים מעליהם אלא הריני מוטר הקרבה לאברהם ולזרעו והראוי לברכה יברכהו, והראוי לקל קללותו. ואני מסכים על יד שני ואברכך מברכך מקללך אזור.

We have the same idea reiterated in:

(פרק יב, סמן ב, דף 202) והיה ברכה אמי הקב"ה עד כאן הייתי זקוק לעולמי לברכו מכאן ואילך הרי הברכות מסורות לך למאן דהאני לך בריך.

From one verse we might infer that Ishmael is also blessed, but our Midrash is quick to make naught of it by explaining that it is only for this world. (פרק יז, סמן כ, דף 256)

ולישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו ברכו בסובות העולם הזה בבנים ובעושר ובמלכות אבל סובות העולם הבא אינה אלא ליצחק ולזרעו.

Israel used these blessings well. The true prayer we know is when God speaks to himself through the medium of man. God has given Israel the power of blessing and now see what he does. He even outshines and outdoes the angels in blessing God. Israel bears in common with the angels such names as ^{קדושים} God's, holy ones, and children of God. But God loves Israel even more than the angels.

(פרק לב, סמן כז, דף 511) ויאמר שלחני רי יוחנן הסנדלר אמי חדע לך שהצדיקים גדולים מן המלאכים שהצדיקים אומרים שירה כל זמן שירצו. והמלאכים אינו אומרים שירה אלא פעם אחת ביום כדתניא בכל יום הקב"ה בורא חריסר אלפי מלאכי שרת ואומרים שירה לפניו ומכבלין שנאי חדשים לבקרים רבה אמונתך.

There was an intimate and close relation maintained and felt between God and Israel. There is not any single endearing epithet

in the language which is not according to our Midrash, applied to the scriptures to express this intimate relation between God and his people. The intimacy of this relationship is reciprocal. God needs us as much as we need Him. And God in electing Israel, because of His great love for them calls them in His name.

(פרק מו, סמן ה, דף 678) ואלה שמות בני ישראל-ומרוב היבנות של ישראל

קראן בשמו תניא שבעים שמות להקב"ה וכנגדן שבעים שמות לישראל.
and gives them Palestine. Palestine is the best land to be found.
It is at the peak of the world.

(פרק יג, דף 210)

ויעל אברם מצרים- מניד הכחי שארץ ישראל בנוכהו שלעולם.
and God is ever watchful over it.

(פרק יב, סמן א, דף 202) אל הארץ אשר ארמאל חתי קורא ארץ אלא ארמאל
לארץ שענינה כל השנה דכתי עיני " בה מראשית השנה.

Palestine is so wonderful a land that anyone who once has tasted of its beauty feels that going out of it is like going into Gehenna. And if the elected Israel should leave the elected land, God may even give up the whole world.

(פרק כח סמן ו דף 356) ויאמר אליו אברהם השמר, לך פן תשיב את בני

שמה- אמי לו אם החזרתו כאלו החזרתו לניהנם שני שמה ואין שמה אלא גיהנום
שני שם פרעה מלך מצרים וכל היליו שמה אדים מלכיה וכל נשיאיה. ד"א
אמי לו אם אתה מוליכו לשם מלכות חזרת למקומה כשהייתה מקודם.

Israel is chosen. Israel is to be indestructible; it cannot be destroyed.

(פרק כה, סמן יד, דף 453) והיה זרעך כעפר הארץ- מה העפר מכלה את

הכל והוא אינו כלה כך בניך מכלין את אומות העולם והן אינן כלין וכן
הוא אומי מי מנה עפר יעקב.

Our Midrash wishes to tell us that it is not only over the deeds of man that God watches. He is also mindful of the affairs of the nation. God controls the destinies of humanity as a whole, but Israel is his favorite. Not only is Israel indestructible itself but it is composed of such matter that although stepped upon and ground under, it finally rises and covers all.

(פרק יו, סמן כו, דף 219) ושמתי את זרעך כעפר הארץ ד"א כעפר הארץ
 מה העפר הזה סופו סתעלה על כל הדשין אותו כדשיראל אע"פ שהן במדרגה
 התחתונה הן סתעלין על כל האומות.

Israel will finally overcome all since God fights for them. The everlasting fight between Rome and Israel can be put this way. Our Midrash firmly believes that the bad ways of living or bad government is incompatible with the idea of the Kingdom.

(פרק מג, סמן יד, דף 648) ואל עדי יתן לכם רחמים - אמר הקב"ה אני בכבודי
 נלחם על צריהם של בני שני - נלחם לכם.

Sometimes when we look at the world we see Israel and all it stands for, seemingly defeated. But we find that the defeat is a physical one and never a cultural or spiritual one.

(פרק כז, סמן כג, דף 426) הקל קל יעקב והידים ידי עשו - אין יעקב
 שולם אלא בקול ואין עשו שולם אלא בידים.

How often the other nations have even attempted to win over

Israel by other means than force. But Israel shows that even her

lowliest principles are far above them. (פרק לב, דף 497-498)

שובי שובי שולמית שובי ונחזה בך מה תהיו בשולמית כמחולת הסתנים
אמי רי ברכיה ארבע פעמים הוא אומי בפסוק הזה שובי שובי כנגד ארבע מלכיות
שהן משדלין את ישראל ואמרין להן שובו אצלנו ואנו עושין אתכם דוכסין
ואפרוכין. מהו ונחזה בך. שיהיו הכל רואין אתכם באצבע ואמרין ראו דוכס
פלוני ראו אפרכוס פלוני. ישראל אומרין להנמה תהיו בשולמית כמחולת הסתנים
מהו כמחולת הסתנים אומרין להם כלום יש לכם תורה שניתנה כמחולות וקולי קולו
ומחנה שכינה מלמעלה ומחנה ישראל מלמטה. הראוני כיצא בזה ואני שומעת לכם.
וכיון שאומות העולם שומעין כך מה הן אומרין להן מה יפי פעמך בנעלים. למה
הדבר דומה לאדם שראה מנעל ברגלו שלחבירו אמי כמה יפה מנעל זה לרגל זה אם
כן פעמיו הביבין קלסתר פניו על אדת כמה וכמה.

God's kingdom is based upon mankind's knowledge of Him, and
their relation to His nearness. The acceptance of the Kingdom
was so important to our Rabbis that they thought it was absolutely
necessary for the continuation of the world. Hence the Kingdom
must have been accepted by the first man.

Our Midrash first credits Adam with being the first one to
recognize the Kingdom of God.

(פרק א, טמן ל, דף 56) ביומה טעה פתח אדם הראשון וכל הכריות עמו

והמליכו את יוצרן ואמרו "מלך נאות לבש".

We might say that before Creation, God's power was potential; after Creation it was actual. Without subjects we cannot imagine a king. There was none to proclaim God in the paleozoic age when the mammoth ichthysaurus wallowed in primordial slime. Only when man appeared, in whose brain the lamp of reason was kindled, was a creature formed who looked up to the broad expanse and proclaimed God's name.

(פרק ב, סמן יט, דף 80) אמי לו ואתה מה שמך אמי לו אדם אמי לו פני
 מה אילו פני מבורחתי מן האדם. אמי לו אני מה שמי אמי לו אדם " אמי
 לו פני מה אמי לו פני שאתה אדון על כל בליותיך. אמי רב אתה אמי
 הקב"ה אני " הוא אמי, הוא שמי קרא לי אדם הראשון. הוא שמי שפניתי
 בניו לבין עצמי. הוא שפניתי בניו ובין כלמי השם.

Credit for the first intelligent and world wide recognition //
 of the Kingdom, however, goes to Abraham.

(פרק כו, סמן 2284) ויאמר אברהם אדני אלמים מיום שברא הקב"ה את
 עולמו לא היה אדם קראו אדון עד שבא אברהם וקראו אדון שני אדני אלהים.

The apostles of other faiths thunder their message of saving the soul for the bliss of another world: the Jewish prophets thunder the message in behalf of the social duty here on earth. Other religions promise reward in the bliss that is to come after death: Judaism offers its reward "so that thy days may be prolonged upon the earth which the Lord thy God giveth thee." It was Abraham, say the Rabbis, who first brought God down from the heavens to the earth, calling Him the God of the heavens and God of the earth. God to our Midrash was the Power to influence men on earth, not in the heavens above.

(פרק כד, סמן ג, דף 355) ואמרינן מ"י אלהי השמים ואלהי הארץ עד שלא בא אברהם לעולם כי יכול לא היה הקב"ה מוטל אלא בשמים בלבד כיון שבא אברהם השלימו על השמים ועל הארץ וכן הוא אומר אלהי השמים ואלהי הארץ.

There is no doubt but that God's greatest desire was the creation of man. It is like the little boy who when given a revolver to play with asked each person he met whether they would like to see it go off. Each one knowing the danger involved said, "No." The little boy, however, was not to have his delightful self expression frustrated very long. The third time he shot off the revolver and hurt himself badly. In this picture our Rabbis paint God at the time of the creation of man.

הוא שלש כחות שלמלאכי שרת הניא הקב"ה בשעה שבקש לברות אדם.

הביא כח ראשונה אמר להן אדם אני מבקש לברות אפרו לפניו רבונו של עולם מה מעשיו אמר להם כך וכך. אפרו אל תברא. מיד הושיט אצבעו הקטנה ביניהן ושרפן. הביא הכח השנייה אמר להן אדם אני מבקש לברות. אפרו לפניו רבונו של עולם מה מעשיו אמר להן כך וכך. אפרו אל תברא. מיד הושיט אצבעו הקטנה ביניהן ושרפן. הביא הכח השלישית אמר להן אדם אני מבקש לברות אפרו לפניו ומה מעשיו אמר להן כך וכך. אפרו לפניו רבונו של עולם רצונך עשה מיד ברא את האדם וכיון שחשא אפרו לפניו רבונו העולמים לא יפה אפרו לפניך הראשונים אל תברא אמר להן אני עשיתי ואני אשא אני אסבול ואמלט.

1) God is willing to suffer. After all the whole world was created not simply for existence but for man.
 (פרק מה, סמן כו, דף 678) ותהי רוח יעקב אביהם את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם. מאי כי זה כל האדם אמי רי אלעזר כל העולם לא נברא אלא בשביל זה. רי אבא בר כהנא אמי שקול זה כנגד כל העולם כולו. שמעון בן עזאי אומי כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה.

One might remark that even were man gone there would still be the flora and fauna to make use of the world. But no-- man is the sole reason for the creation and should he go all must go.

(פרק ו, סמן יז, דף 151) לשחת כל בשר - אם אדם נהסם היה ועוף מה הטאו אלא כל שנברא למטה לא נברא אלא בשביל אדם והואיל ובני אדם אובדין הכל אבד.

In fact, not only was the world created for man, but it was also given to man. And so should God want to change it, He must first receive man's permission.

(פרק יח, סמן כ, דף 281) ויאמר "זעקת סדום ועמורה" כך אמי הקב"ה כל העולם נחתיו לאברהם שני ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ. עכשיו אם אין אני מודיע אינו מאמין שהקניתי את העולם אלא הריני מודיעו ואחר כך אפרע מהן שני ויאמר "זעקת סדום ועמורה".

Our Midrash tells us an interesting fact in the creation of man.

The dust from which he was made came from the four corners of the world and was of different colors.

(פרק א, סמן כו, דף 54) התחיל מקבץ עפרו של אדם מארבע פנות העולם אדום שחור לבן ירקרק. אדום זה הדם. שחור אלו הקרבים. לבן אלו הגידים והעצמות. ירקרק זה הנוף. ולמה מארבע פנות העולם בראו שאמר הקב"ה. אם יבוא אדם ממזרח למערב או ממערב למזרח או לכל מקום שילך ויגיע קצו לעבור מן העולם שלא תאמר הארץ הואיל ואין עפר גופך משלי חזור למקום שנבראת ממנו.

I wonder if I would be stretching the point too far, if I would use this Midrash to expound the theories that:

- a. Man was created in a number of places at the same time.
- b. That the colors of the dust might refer to the colors of the races.

If the world was created only for man it stands to reason that propagation must be of utmost importance. Our Midrash tells us:

(פרק ד סמן כד, דף 119) - כי שבעת ימים יקם קים ולמך שבעים ושבעה - אמר להן אדם הראשון לכו השמעו לנעלכן לא נברא העולם אלא לפריה ורבייה.

In fact, when man does not propagate it seems as though he is not pleasing in the eyes of God.

(פרק כא, סמן כב, דף 311) - וזהו בעת ההיא ויאמר אבימלך - עת ילידה יצחק שכל זמן שהיה אברהם אבינו בלא זרע היו אומות העולם רואין אותו כאילו אין אלהים עמו. וכיון שנולד לו יצחק בזקנותו אמרו ידענו כי אלהים עמך בכל אשר אתה עשה.

So important is propagation that our Midrash tells us that God assists man in the actual performance of the act.

(פרק ל, סמן טז, דף 475) - וישכב עמה בלילה ההוא - אמר ר' יוחנן מאי דכתיב וישכב עמה בלילה הוא מלמי שהקב"ה סייע באותו מעשה לפי שלא נתכוונה אלא לשם שמים.

Age should not ~~help~~ a man from bringing children into the world. Abraham gave birth to Isaac at the age of one hundred, yet when Isaac was about to take a wife for himself, he first tried to provide his father with one.

(פרק כד, סמן סב, דף 371) - ויצחק בא מביא - רי אושעיה אומז כיון שראה
 יצחק שאביו שלח ליקח לו אשה אמי אפשר אחי'חד עמה ויהיה אבי יושב לברו
 אלא אלך ואחזור לו את הגר ואמציא לו קורת רוח ולא יבטל מפריה ורביה
 לכך נאמי מביא באר לחי רואי.

The deep humanism
 of the Jewish religion

H O L I N E S S .

HOLINESS

Our Midrash shows us why ~~the~~ Jews clung tenaciously to the idea of a God who could not be depicted in material form. Whereas other peoples ascribed omnipotence to the objects of their reverence, ~~the~~ Jews added to that quality the further attribute of perfect holiness. While the pagan races could imagine their gods possessed of passions and appetites and indulging in sensual pleasures, ~~we~~ Jews think of God only in terms of the supreme virtues. Our Midrash shows us how a new vista was opened up before man in his desire to perfect himself by his noble conception of God, and it remains the unsurpassed height of spiritual aspiration. It made God not merely the object of human worship, but the ~~ex~~ ^{pattern} ~~emplar~~ of human conduct. Like a thread running throughout, our national experience we can see this search, this yearning and this reaching out for God.

At one time the **רוח אלהים** or as it was also called the **רוח הקודש** was always in the special keeping of a cast~~e~~-the priests. It is still so in Christianity where sacraments can be given only by the priests. Priests still regard themselves superior to laymen. Judaism is different in that the spirit of holiness and of God is not allowed to remain in a special group. This was ever the fight between the prophet and the priest. The prophet won and this spirit of holiness become universal. This makes any man a potential leader. The spirit of God can descend on all men. This is the hope upon which the future of himanity rests. Thus the **רוח הקודש** really becomes the **רוח האדם**.

God's goodness fills the earth. He did not stop His goodness after He gave Israel the Torah. In fact when anything is bad God doesn't even want to be remembered in connection with it. Anything bad dies and is gone. God wants to be remembered only with the good.

(דף 22) - ויקרא אלהים לאור יום. גבי אור כתיב ויקרא אלהים וגבי חשך כתיב קרא לילה. מכאן שאין הקב"ה מזכיר שמו על הרעה אלא על הטובה וכן אמר דוד כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע.

To do good things is very essential. One actually prolongs the life of the performer and the benefactor.

(פרק י"ח, דף 264) - נכנס ר' עקיבא ודרש כל מי שאינו מבקר את החולה כאלו נוטל נשמתו ממנו.

God's acts of creation took place before man came on earth. Since man's creation, however, God has not made any changes in the world. God only sits back and acts in a moral manner. Since man's appearance on this world, man can emulate every one of God's acts. They are no longer inimitable. Man can thus be almost as powerful as God. In fact man should always try to emulate God.

(פרק י"ח, סוף י"ט, דף 279) - ושמרו דרך "אמרו חכמים מהוא חנון אף אתה היה חנון מה הוא רחום אף אתה היה רחום מהוא צדיק אף אתה היה צדיק מהוא קדוש אף אתה היה קדוש.

The idea of Holiness is the highest achievement and the deepest experience as well as realisation of righteousness. In its broad features holiness is but another word for "Imitatio Dei",

a duty intimately associated with Israel's close contact with God. The holiness of Israel is dependent on their acting in such a way as to become God-like. One should make the attributes of God one's ^{plan}conduct. We should remember, however, that this God-likeness is to be confined to His manifestation of mercy and righteousness, and not to severity or rigid justice.

The one soul praises the one God.

(פרק ב, סמן ז, דף 74) - כיון שראה דוד שהנפש יחידה אמי נאה ליחיד להלל ליחיד לכך נאמי - ברכי נפשי אתי.

Man, in fact, can raise himself to a higher state by acting as good as God. When one acts as an angel, one seemingly becomes one and is called so.

(פרק יח, סמן טז, דף 276) - ויקומו משם האנשים - עד שלא עשו שליחותן נקראו אנשים ומשעשו שליחותן נקראו מלאכים.

Such people who do perform the good deeds are called the Zadikim. Theirs is a superior kind of holiness. It even rises above the Torah. The Chasid or Zadik does not wait for a distinct commandment, but tries to infer from the explicit wishes of the Father the direction in which he is likely to give Him joy. They are rewarded by God for doing good deeds. In fact they almost seem like God. God is always well off and so are they. When God has troubles He takes them along in stride and after a while it turns out for the best.

The Zadik is always cared for by God.

(פרק מא, סמן ט, דף 627) - אתה חתיה על ביתי - אשריהמשל צדיקים שנכל מקום שהן הולכין הן נעשין אדונים לאדוניהם.

The Zadik will have everlasting peace although troubled now.

(פרק מ, ויהי מקץ, דף 601) - זה"ש - רי אליעזר אומי מצינו שאין קץ לשלוח הצדיקים ויש קץ לייסורין וכולן פתורין.

In short, as long as there are Zadikim in the world there is blessing in the world.

(פרק ל, סמן ל, דף 486) - ויברך "אנתן לרגל כל הצדיקים כל זמן שהן בעולם ברכה בעולם נחלקו מן העולם נחלקה ברכה מן העולם דברי רי יוסי".

The Zadikim belong to God. He takes the best care of them in life and death. God seems to be angered when Jacob is en- - balmed.

(פרק נ, דף 761) - ויצו יוסף את עבדיו את הרפאים לחנם את אביו - אמי רב מפני מה מת יוסף קודם לאחיו על שחנם את אביו. אמי הקבה אני לא הייתי יכול לשמור את הצדיק הזה והלא כן הנסחתיו אל חיראי תולעת יעקב מתי ישראל.

The Zadik really never dies. His days may die but he goes on living forever through his good deeds and great name.

(פרק מז, סמן כט, דף 703) - ויקרבו ימי ישראל למות - ויקרבו ימי ישראל רי שמעון בן לקיש אומי ימותיהן של צדיקים מתין והן אינן מתין סעמא ויקרב ישראל למות אין בתי אלא ויקרבו ימי ישראל למות.

When a Zadik leaves the world he is met by special angels--

~~(really the thoughts of relatives).~~

(פרק סט, סמן כט, דף 760) - ויצו אותם ויאמר אליהם אני נאסף אל עמך אמי רי אלעזר בשעה שנפטר צדיק מן העולם שלש כחות של מלאכי השרת יוצאין לקראתו אחת אומרת בוא בשלום ואחת אומרת הולך נכוחו ואחת אומרת יבוא בשלום ינוח על משכבותם.

God takes care of the Zadik's body and soul. Both are provided for by God.

(פרק נ, סמן כו, דף 772) - וישם בארון במצרים - אם כן חס הקב"ה על גופן של צדיקים אפלו לאחר מיחתן קל וחומר על נפשותן שהיא צרורה בצרור החיים לפניו לעולם ולעולמי עולמים עומדת ומשמשת לפני בוראה במלאכי השרת שני ונחתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

T O R A H .

We learn from our Midrash that we are more qualified for salvation than the rest of the world. The claim is ^{made} ~~laid~~ not because we possess intrinsically superior mental or moral traits but because of the particular way of life to which we dedicated ourselves. In our tradition that particular way of life is regarded as set forth in the Torah. When our Midrash speaks of Torah it is far from being book-minded. The Torah we must realize is merely the visible object or symbol of a way of living.

The admiration for the Torah unbounded as it was, was not blind and unreasoned. The traditional belief that the Torah came directly from God gave rise to feeling of awe that elicited obedience. Even more important than this is the value of the glorification of the Torah, expressed in all of our Midrash. The Torah seems to have the inherent power of conferring life abundant and salvation to those who conducted themselves in accordance with its precepts.

The Torah derives its authority from the Kingdom. God says to Israel, "If you have received my kingdom, you must now receive my decrees". This is in direct contrast to Christianity. After a Christian accepts Jesus, he no longer needs the Law, for Jesus says, "I am the Law and I am the Spirit."

Torah is essential to the life of the Jew. Our Rabbis comment on the verse:

(פרק יב, סמן ה, גף 204) - ואת הנפש אשר עשו בחרן - ד"א ואת הנפש אשר עשו
אמי ריש לקיש כל המעשה את חברו לדברי תורה מעלה עליו הכתי כאלו עשאו דכתי
ואת הנפש אשר עשו ולא כתי את לימדו בחרן.

One who teaches a man Torah can really be called his maker. Without Torah man could really say מותי בתי. When a man studies Torah the breath of real life is in him. Now he may be truly called alive. Our Midrash attaches great importance not only to the practice of the Torah, but also to its study. This idea is to be understood on a national basis too. For not only does a man live by Torah but also does the nation.

(פרק כז, סמן כב, דף 426) - הקל קל יעקב והידים ידי עשו - ואמי להן הקול
קול יעקב כל זמן שקולו של יעקב מצפצף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות אין הידים
ידי עשו.

It is interesting to learn from our Midrash the emphasis placed on studying the Torah aloud.

(פרק כד, סמן ים, דף 362) - תאנא תלמיד היה לו לרי אליעזר בן יעקב שהיה
שונה בלחש לאחר שלש שנים שכח תלמידו.

This idea seems to have continued throughout the centuries. To this very day a real "Yeshiva Bochor" will not feel that he is

studying unless he reads aloud.

I have heard the theory that the reason is this. In order to learn well we must appeal to as many senses as possible. The eye sees, the mouth says, the ear hears. This sounds much like modern educational theory, but I really wonder if that is the idea behind the Midrash. I think that what may sound more reasonable is the thought that learning for oneself is not enough; one must also teach others, otherwise Torah is bound to be forgotten. It is only when it is continuously taught that it is forever remembered. This may have been in Hillel's mind when he said:

"אם אין אני לי מי לי --- וכשאני לעצמי מה אני."

Referring to the study of the Torah he said, "If I don't study the Torah who can do it for me? And if I should study the Torah only for myself without passing it on to others, of what use am I?" at any rate this Midrash, it seems to me, stands out, and in bold letters says **דרשני**.

When When the Torah was given to Israel it was with the idea that it continue to be taught. It was not given only to the people at Mt. Sinai. This idea seems to be strongly emphasized. In fact, at Sinai God refuses to give Israel the Torah even after they say **נעשה ונשמע** until Israel sets up its children as surety that they will continue studying the Torah.

(פרק מר, טמן, דף 657) - בני אם ערבת לרעך חקעה לזר כפיך. **רי מאזר** אומר בשעה שעמדו ישראל לפני הר סיני אמר להם הקב"ה מקיימין אתם את התורה אמרו לו הין נעשה ונשמע. אמר להם הניאו ערבים אמרו שמים וארץ יערבוננו אמר אלו במילין והולכין לעתיד. אמרו אבותינו יערבוננו אמר להן ערביכם צריכין ערבים על שאמר במה אדע. יצחק אהב את עשו. יעקב אמר נסחרה דרכי מ'.

אמרו נביאים יערבנונו אמי להם כשועלים בחרבות ישראל היו נביאיך. אמרו
בנינו יערבנונו אמי להם ערבים הרי סונים דכתי מפי עוללים ויונקים יסדת
עז. ואין עז אלא תורה שני " עז לעמו יתן.

The study of the Torah is emphasized again in the following
Midrash. Studying Torah one day is more important than a thous-
and sacrifices.

(פרק מ, סמן י, דף 595) - חבשילו אשכולותיה ענבים - אלא גפן זו תורה.
שלשה שריגים. זה משה אהרן ומרים. והיא כפרחת עלתה נצה אלו סנדרים. הקשילו
אשכולותיה ענבים אלו צדיקים שבמל דור ודור.

The Torah is the source for all good things.

(פרק מן, סמן ל, דף 690) - ויאמר ישראל אל ינסף אמותה הפעם - אמי לו הקב"ה
טוב לי יום אחד שאתה עוסק בתורה לפני מאלף עולות ושלמים שעתידי בנך שלמה
להקריב לפני על בני המזבח.

Israel is indeed fortunate that it received the Torah otherwise
it too would never have been cleansed and would have remained in the
lowly state of all other nations.

(פרק מן, סמן י, דף 89) - והרא האשה כי טוב העץ - ולולי שעמדו ישראל על הר
סיני וירדה תורה עליהן לא פסקה זוהמתן. תדע לך הרי אומות העולם שלא עמדו
על הר סיני ולא ניתנה להן תורה הן בזהמתן עומדין לעולם ולעולמי עולמים.

Study must lead to practice. The Torah does not only offer food for the mind and soul, but it presents man with a complete guide of life. Its ordinances are numerous, but they were not intended by God to be a yoke pressing heavily upon the human being. The commandments were intended to be a source of happiness to man, and it is in that spirit alone that the ordinances of the Torah can be properly fulfilled. Our Midrash impresses us with the idea that it is because of God's love for Israel that he gave them Mitzvot.

(פרק יז, סמן יא, דף 252) - ונמלתם את בשר ערלתכם - חנינין ישראל שסיבנו הקב"ה במצוות תפלין בראשם ותפלין בזרועותיהן ומוצא בפתחיהן וארבע ציציות בכנפיהם ועליהם אמי דוד שבע ביום הללתיך על משפט צדיקך.

In fact, God is very anxious that Israel accept this bounty of Mitzvot.

(פרק יז, סמן יא, דף 252) - ונמלתם את בשר ערלתכם - בני היו מצויינים במצוות כדי שיהיו רצויין לי וכן הוא אמי יפה את רעייתי כחרצה.

God wants to do good to Israel. Mitzvot are but the pretext for treating Israel so well. Israel is doubly and truly repaid for the fulfillment of commandments.

(פרק כב, סמן ג, דף 319) - ויקם וילך - ליתן לו שכר קימה ושכר הליכה. וכן הוא אומי וילכו ויעשו בני ישראל. ליתן להם שכר הליכה ושכר עשיה.

It seems to run in a circle. Israel is treated well by God

because they fulfill Mitzvot. Then again Israel is given new mitzvot because they are good *as a discipline, as a vessel*
 (פרק יד, סמן כג, דף 222) - אם מחוס ועד שרוך נעל - אמי ראבא בשכר שאמר אם

מחוס ועד שרוך נעל. וכו' בניו לשתי מצוות לרצועה שלחפלין וחוס שלתכלת.

Israel certainly was worthy that it be shown all this favor and goodness if the following Midrash was actually so. If Israel went so far out of their way to avoid desecration of the Sabbath nothing is too good for them - not even the משיח.

(פרק לה, סמן יז, דף 574) - ותהר לו - ד"א ותהר אמי שמואל אין אשה מתעברת

ויולדת אלא למאתים שבעים ואחד או למאתים שבעים ושנים או למאתים שבעים ושלושה הוא דאמי כהסידים דתניא חסידים הראשונים לא פיו משמשין מסותיהן אלא ברכיעי בשבת כדי שלא יביאו נשיהן לידי חילול שבת.

When a Jew performs a Mitzvah, he feels that God is with him.

It is by fulfilling the Mitzvah that we realize God.

(פרק יח, דף 262) - ואלמלא לא עשיתי כן מאיכן הקב"ה נגלה עלי אלא כיון שמלתי
נגולות כלי שבינה דכתיב בעצם היום הזה נמול אברהם וסמך ליה וירא אליו.

The Torah in fact, gives life to a person, it rejuvenates him as much as cold bubbling water.

(פרק כו, סמן ים, דף 408) - וימצאו שם באר מים חיים - ד"א אין מים חיים
 אלא תורה שני מעין גנים באר מים חיים.

Torah cannot be acquired at one time and last a lifetime.

Torah implies fulfillment and not only study. It means something

different for each person and at each age. And we know not which is the correct interpretation.

(פרק כה, סמן א, דף 374) - ויסף אברהם ויקח אשה - רי' יהושע אומי אם ינעם בתורה בנערותך אל תניח ירך בזקנותך מללמוד. כי אינך יודע איון תורה מחקיימה בדרך של נערותך או של זקנותך. ואם היו שניהם כאחד טובים.

Not only are the commandments given us in the Torah, good; but the document in its composition shows its good character.

(פרק ג, סמן כא, דף 102) - ויעש יי אלהים לאדם ולאשתו כחנות עור וילבישם - דרש רי שמלאי תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים דכתי ויעש יי אלהים לאדם ולאשתו כחנות עור וילבישם. וסופה גמילות חסדים דכתי ויקבר אותו בני.

The Torah meant to the Jews the sum and substance of all that is good and beautiful, of all that is worth knowing. Hence it ought to be possible to apply it to all conditions of life. It should comfort, exhort, and edify. It must be shown further that it contained everything even though germinally. The Torah contains everything - wisdom and knowledge of the past and rules for living the future.

(פרק ג, סמן כד, דף 105) - לשמור את דרך עץ החיים - אדם מסתכל בה ורואה ממנה חכמתו שלהקב"ה וסדר בראשית וסדורו שלעולם ומוצאיו ומובאיו וכל מנהגותיו ורואה בה מצוותיו שלהקב"ה וחקיו ומשפטיו הצדיקים והישרים ומיד הוא חוזר

לדעתו ומתעסק בהן וקונה לעצמו חיי עולם הזה והעולם הבא שני ויצויני *
 לעשות את כל החוקים האלה לטוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה. הרחמן
 יאיר עינינו במאור תורתו ויקרב קץ גאולה עמו ונחלתו ויכנו לראות הדר
 שבינתו אמן כן יאמר מלא כל הארץ תהלתו.

One must always study Torah even if one should study it
אין *אין*. For if one study it at all, one will soon see its
 value, and after awhile be led to the inner sincerity and do it
אין *אין*. When we see how closely Torah and Israel are interrelated
 we may well wonder which was created for which; Israel for Torah
 or Torah for Israel.

(פרק סו, סמן א, דף 226) - שכרן הרבה מאד - וכי מי נברא בשביל מי תורה
 בשביל ישראל או ישראל בשביל תורה הוי תורה בשביל ישראל ומה תורה על ידי
 שנברא בשביל ישראל הרי היא קיימת לעולם ולעולמי עולמים ישראל עצמן על
 אחת כמה וכמה.

This truly seems to be the prevailing belief that as long as
 the Torah will ~~exist~~ ^{subsist} Israel ~~too~~ will live on. *the two will*
live together and forever, as the goal of mankind
+ the protagonist of that goal.

ZACUTH.

ZACUTH

Israel merits all of God's attention and care because of Zacuth of the Patriarchs. We have seen before that were it not for man the world would not exist. The world and all in it exists only because of God's great desire for man. Were man to have passed away from the earth, God would have destroyed the earth too. From our Midrash we learn that it is not because of Adam that the world was created but because of Abraham. This is not a contradiction. The first is the general and the second the particular. Because of man the world was created. Because of Abraham it was seemingly recreated since Abraham was the first one to recognize the creator and the greatness of his creation. Later posterity lives on because of the Zacuth of this great patriarch.

(פרק ב, סמן ד, דף 67) - ד"א בהנראם אל חקרא בהנראם אלא באברהם. סרם האותיות והן עומדות אברהם לומי לך שלא נבראו כל החולדות הללו אלא בשביל אברהם.

Moses too is honored greatly by our Rabbis. We see in the following Midrash that the world was created in his Zacuth. It seems to me that we could follow the thought in the above paragraph. God does not approve of an earth in which lawlessness exists. That is why he destroyed Sodom and Gemorah. Moses brought law and order into the world. In this way he too was the cause for the creation of the world.

(דף 12) - ד"א בראשית רי ברכיה אמר לא נברא העולם אלא בזכות משה רבינו דכתיב ביה וירא ראשית לו. לכך נאמר בראשית בזכות מי שנקרא ראשית.

How often Israel did not walk in the footsteps of its moral and ethical leaders, we know only too well. God should, therefore, have destroyed the world again, since it no longer had any value. Our Midrash, however, now strikes a new note and tells us that Zacuth can be carried over to the descendants. They may sin, but if they can prove themselves members of Abraham's people by being circumcised, God forgives them. Were these children really hopeless they would not continue carrying with them through the ages the sign of the covenant.

(פרק יז, סמן כז, דף 258) - וימל את בשר ערלתם - ובכל שנה ושנה הקנה רואה דם ברינתו שלאברהם אנינו ומכפר על כל עונותם של ישראל שני כי ביום הזה יכפר עליכם.

Our Patriarchs knew the pitfalls of life and knew well enough that their children would fall into them. We have here a beautiful Midrash telling us that Abraham himself asks God to realize the value of his Zacuth and forgive Israel for future sins. Zacuth is really something very important and powerful. When no good reason or excuse can be given for a wrong, we can fall back on Zacuth if ~~but~~ we have it.

(פרק כב, סמן יד, דף 326) - ויאמר בי נשבעתי - ועכשו אחה אומי לי קח נא את בנך אלא רבון העולמים כשם שהיה בלבי מה להשיבך וכנשתי את יצרי כך ~~על~~עצה שיהיו בני יצחק באין לידי עבירות ומעשים רעים תהא מזכיר להן עקידת יצחק אניהן ומתמלא עליהן רחמים ומרחם עליהן והופך להן מדת הדין למדת רחמים.

Our Midrash believes that Zacuth of Patriarchs alone would not be enough. Every generation has its quota of righteous men who enrich the Zacuth, if that terminology is possible. These men are called Zadikim. They seem to have powers similar to the Patriarchs. In ^{their} ~~his~~ Zacuth the world exists.

God is always busy with the Zadik and is wrapped up with him. In the following Midrash we see how God is in such deep sorrow over the loss of one of his Zadikim that in his Zacuth he holds up any punishments or evils which were to befall man.

(פרק י, דף 155) - ויהי לשבעת הימים - ללמדך שאפילו המפידן של צדיקים
מעבכ את הפורענות חייחן על אחת כמה וכמה.

Such is the reward of the Zadik; until the very end of time will his good deeds prevail for good.

(פרק טו, סמן א, דף 227) - שכרך הרבה מאד - המקיים את המצוות על אחת כמה
וכמה שיזכה לו ולדורותיו עד סוף כל הדורות.

In fact, to put it very simply and tersely: If one has Zacuth Avot and is in need or trouble, he should certainly lean heavily on this Zacuth to see him through.

(פרק כו, סמן ז, דף 403) - וישאלו אנשי המקום לאשמו ויאמר אחתי היא -
לעולם וחלה אדם בזכות אבותיו.

Very often a simple man or even a sinner is saved through his connection with a contemporary Zadik. Lot is such an example.

(פרק יט, סמן טו, דף 291) - פן תספה בעון העיר - מניד הכתי שאף לוס היה ראוי להישפף עמהן לולי קדמה זכותו שלאברהם.

In fact, one need not be related to a Zadik by family ties.

If but the Zadik is in the vicinity his Zeduth protects them.

(פרק ל, סמן ל, דף 485) - ויברך "אוהך לרגלי" - בוא וראה כל מקום שהצדיקים הולכין ברכה באה בגללן. ירד יצחק לגרר ובאה הכרכה לרגלו דכתי ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו ".

We have another passage to show the same:

(פרק לט, סמן ה, דף 581) - ויברך "את בית המצרי בגלל יוסף" - תאני רי שמעון בן יוחאי כל מקום שהצדיקים הולכין ברכה הולכת עמהן.

The sins of parents affect their children and children's children, as on the other hand the virtuous life of the parents may become a source of blessing to the children. We see now that children can also affect their parents.

(פרק כז, סמן א, דף 413) - ויהי כי זקן יצחק - בוא וראה מה הבנים הרעים גורמין שהן מורידין את אביהם מגדולתו ומכבודו. וכשחטאו בניו הורידוהו.

and in the case of bad pupils:

(פרק כז, סמן א, דף 412) - ויהי כי זקן יצחק - ד"א ויהי כי זקן יצחק ותכין עיניו. אמר רי יודן מפני מה כהו עיניו של יצחק מפני כעסו שלעשו מכאן אמרו כל מי שהוא מעמיד בן רשע או תלמיד רשע סוף עיניו כהות.

Zacuth we see works both ways.

(פרק לב, סמן י, דף 505) - ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם - בוא וראה שהצדיקים
מתעשרין בבניהם ובניהם מתעשרין בהן.

In conclusion it is interesting to note that Zacuth can be used up, if not used in the proper way. A man should not endanger himself and say, "I have Zacuth and no harm can befall me." Should one use Zacuth in such manner it will soon be all gone.

(פרק לב, סמן יא, דף 506) - קטנתי מכל החסדים - אמי רי ינאי לעולם אל יהלך
אדם במקום סכנה ויאמר שעושין לו נס. שמא אין עושין לו נס ואם עושין לו
נס מנכין לו מזכיותיו.

We can understand this only if we understand the underlying idea of Zacuth. Zacuth served mostly to establish the consciousness of the historic continuity and to increase the reverence for the past which has thus become both foundation and inspiration. When one bears this in mind then one continues the Zacuth and makes it even richer. When, however, one takes no cognizance of the fact, then his historic relationship is cut off and he really has no Zacuth.

Israel in praying for its life, with an honest heart and soul, need not worry. Its Zacuth Avot will stand up forever. Should Israel, however, use its Zacuth by making dangerous inroads into its own religion, or by flirting with assimilation or other unhealthy forms of life-- Zacuth will soon be used up and Israel will be without Zacuth.

S I N .

S I N

To begin with, our Midrash tells us that man has freedom of will. This is the self-determination of man as to what he will do or leave undone, the free choice to will the good and do it, or to avoid the evil in thought and deed. Upon this rests the moral responsibility by which man, endowed with reason, is obligated to be self-guided.

This teaching of our Midrash may stand in contradiction with the experiences of life. Just as an individual can exercise a determining influence upon the destinies of human society for good or evil, so this same individual is subject to the determining influence of his surroundings, his community, and past tradition. In our past chapters we saw that the sin of parents affect also their children as, on the other hand, the virtuous life of parents may become a source of blessing to the children.

The contrast, however, is not so sharp nor so deviating. This situation of environment should not paralyze the will of the individual and leave him to abandon himself to fate. It should on the contrary spur on the individual and serve as an incentive to moral and righteous conduct, especially if it will bring joy or sorrow to their posterity.

The doctrine of original sin has never successfully been grafted onto Judaism. Our Midrash quite plainly asserts the contrary. Man has been invested by God with the power of self-determination, self-improvement, or self-defacement. We

see in the following Midrash an emphasis on the word "one" to mean, "one of its kind". Man differs from the lower animals in his independence of instinct and as the dictator of his actions. Man acts from free choice and conscious design and is able to change his mind at any moment at any evidence or even through whim. Only man can do as he pleases with no one to frustrate his desires.

(פרק ג, סמן כב דף 102) ויאמר י' אלהים הן האדם היה כאחד ממנו
מאי כאחד מין יחידי בעולם שאין לו מין אחר דומה לו למטה שהוא עושה
כל שירצה מדעתו ואין מי יעכב על ידו אלא רשותו בידו וממנו ידיעה
טוב ורע.

Following this line of thought we can see that the basic presupposition of the contrast between the pious and the wicked is the persuasion that it lies within the choice of man to be a pious or a wicked person. Our Midrash tells us that the Garden of Eden was an ideal state of "freedom of choice". Two paths lead away from the tree of knowledge, one road leads to good and one road leads to evil.

(פרק כ, סמן ט, דף 76) ד"א ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע
מלמי שהכל בגן עדן מי שמבקש עץ חיים הוא מוצא בו ומי שמבקש עץ
דעת טוב ורע הוא מוצא בו ולפניו שתי דרכים נחת לזו ואחת לזו ואדם
מהלך באיזה שביל שירצה רצה לזכות הרי הפתח פתוח וכל טוב עומד.
רצה לחוב הרי הפתח פתוח ורע לו מצוי.

How convinced the compiler of our Midrash was of this freedom of the will! So important is this thesis to him that even when confronted with an actual verse "that the passion of man is evil from its youth on" he stresses the "youth". He goes on to tell us that when one is young the evil Yezer has more control over him, but that in later life it is the good Yezer which controls man. You yourself create the future for yourself by making good, or bad use of the past and the present. Precisely according to this freely chosen program of yours does God shape your future. A wise man prepares his own future and makes it a good one.

(פרק ח, סמן כא, דף 166) כי יצר לב האדם רע מנעוריו - מלמי שיצר
 רע שולט באדם מחלת ברייתו. אבל יצר טוב אינו שולט אלא לבסוף
 ועליו הוא אומי עיר קטנה ואנשים בה מעט. עיר קטנה זו נופו של אדם.
 ואנשים בה מעט וגי. אלו איברים שבנוף וכא אליה מלך גדול. אלו
 הרהורי עולם ותהבולותיו כענין שני גם את העולם נתן בלבם. ומצא
 בה איש מסכן וחכם, זה יצר טוב.

All we have said so far may be true. But even more true is the fact that sin does exist in the world. Our Midrash realises this fact and must face it. We read, however, the words of a bleeding heart when we read the following Midrash. Man may not be born with desire to do evil, but it is so good and easy to do it. It seems on the contrary that it is difficult to do good. When one is about to do evil his whole being

quivers with delight. However, when one wants to fulfill a commandment, he procrastinates the action.

(פרק ד, סמן ז, דף 109) - לפתח חטאת רובץ - כוא וראה בזמן שאדם מחמם (עצמו) לדבר עבירה כל איבריו נשמעין לו הלך לדבר מצוה כל איבריו מתעצלין לו.

Our Midrash goes on to show the great power of evil. Evil does not have to slink in the shadows. It is well established and even respected. Evil, proud and haughty, walks in the middle of the street for everyone to see, admire and worship.

(פרק ד, סמן ז, דף 109) - ואלין תשוקתו - חניא אין יצר רע מהלך לצדיק אלא באמצע פלטיא ובשעה שרואה אדם מסמסם בעיניו מחלה בעקיבו אחי הדין דילי הוא.

Sin, we thus see, is defiant. It is really a rebellious spirit. Very often we find people who commit sins not for the sake of satisfying an appetite but for the purpose of showing this rebellious spirit. This is really throwing off the yoke of God and His Mitzvot. In the final analysis it means removing the covenant.

Very often a person commits what he considers a light sin. He does not realize, however, that some sins don't remain with the individual. So many of them affect other people and in this way his sin is no longer a light one but one ruining the lives of many.

An example of such a sin is slander. It travels far and wide. Although some sins can sometimes be amended, slander never can. Even if you appease your friend, his wrath still burns deep against you.

(פרק מט, סמן כג, דף 748) - וישטמהו בעלי הציפ - לשון הרע אומי ברומי והורג בסוריא. ולא בכל הנחלים הוא מושלן אלא בכהלי רחמים שכל הנחלים כבו מבחוץ כבו מבפנים. ונחלת רחמים אע"פ שכבו מבחוץ לא כבו מבפנים. מעשה ברוחם אחד שהציתו בו את האור ועשה דולק שמונה עשר חדש קיץ וחורף וקיץ כך כל המקבל לשון הרע אע"פ שאח מפייסו והוא מתפייס עדיין בוער הוא מבפנים.

Another such sin is the selling of a free man into slavery. Ten of the greatest men in one generation, were killed because of this deed and yet it has not been fully repaid.

(פרק לו, סמן כט, דף 565) - הנה אין יוסף בבור מיד ויקרע את בגדיו אמר ר' יהושע בן לוי לא נמשכו עשרה הרוגי מלכות אלא בהסא מכירתו של יוסף. אמר ר' אבין הוי אומי עשרה מכל דור ודור ועדיין אותו החסא תלוי.

Still another such sin is violence. Our Midrash considers it a very grievous sin, reminding us that God did not issue His decree upon the Generation of the Flood until they had committed this crime of crimes.

(פרק יז, סמן יג, דף 146) - כי מלאה הארץ חמס - אמר ר' אלעזר בוא וראה כמה גדול כוחו שלחמס שהרי בני דור המבול עברו על הכל ולא נחתם עליהם גזר דין עד שפשטו ידיהן בגזל שני כי מלאה הארץ חמס.

Man really has so very many appetites. The very organs which were created in order to follow the paths of righteousness and to worship God, are so easily trained to the contrary. God who foresees all is puzzled, not knowing into which part of the human mass He should place His holy breath of life. He at last chooses the nostril since this organ exhales bad air and inhales fresh, clean air. But even this did not help. There are persons who for years do not inhale good clean spiritual or ethical air.

(פרק ב, סמן ז, דף 73) ד"א ויפה באפיו נשמה חיים בשעה שנרא הקב"ה
אדם הראשון היה מוטל לפניו כגולם אמי באיזה מקום אני נופיה בו
נשמה אם בפיו הוא מספר בו לשון הרע. אם בעיניו הוא מרמז בהן
לדבר עבירה. אם באזניו הוא שומע בהן גידופים והירופים אלא אני
רואה מקום יפה באדם שהוא דרך אפים, מה האף הזה פולט את הזוהמה
וקולם ריה טוב כך הצדיקים בורחים מן העבירה שריהה רע ומידבקין
בדברי תורה שריהה נורף.

To conclude, SIN we see is a symptom of corruption and decay
in the spiritual condition of man. Sin taints the divine in man.

The source of sin is the Evil Yezer. This Yezer ~~Hera~~ is the source and instigator of the rebellion. Its main activity consists in seducing and tempting. From the moment man is born, it cleaves to him.

Yet, the Evil Yezer is as everything else in the universe, a creature of God. It is a necessary part of man's composition since it arouses the desire of self-reproduction and preserves the human race from extinction. But for the Evil Yezer, a man would never build a house, nor marry a wife, nor beget children.

(פרק ד, סמן ז, דף 103) - לפתח חטאת רבץ - רי ראובן בר אסמירובלום
אומי היאך יתרחק אדם מיצר רע שנמקיו לפי שמיפה ראשונה שאדם נשים
נאשה נאחה אלא מכוחו של יצר הרע והיא מתגברת במעיה שלאשה עד שיניע
זמנו לצאת מיד יצא ויצר הרע שרוי על מפתח לבו שני לפתח חטאת רובץ.

We see then, that although passions are often necessary, the abuse of these passions is called sin. They linger too long with man. It seems to be ever at the doorstep of his heart. Schechter clearly differentiates the wicked from the righteous by saying, "The difference between the wicked and the righteous is that the wicked are in the power of their hearts, while the righteous have their hearts in their power".

In order to control the Evil Yezer, man must ever wage war

against it. There are many ways to do this. The strongest weapon is the study of the Torah in the light of what our Midrash explained in the previous chapter. Another weapon is to do works of loving-kindness. A third weapon is to live an ascetic life.

In the following Midrash, we see how the Zadikin, conscious of their helplessness against the powers of temptation, actually take ascetic vows in order to keep away from sin.

(פרק לט, סמן ה, דף 534) - וימאן - ד"א וימאן אין כיאון אלא לשון שבועה. מכאן שהצדיקים משביעין את יצרן כדאמי רי יאשיה וחי' הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבנך. מכאן שצריך אדם להשביע את יצרו.

Another Midrash tells us the same thing and adds that it would keep us out of much trouble.

(פרק ד, סמן ז, דף 111) - ואתה תמשל בו - כלומר כל הכובש יצר בשעה קטני ניצל ממיני פורעניות.

Sin worries the Zadik greatly. Although his good deeds far outnumber his sins, still the sins lie as a burden upon him. The opposite is the case with the evil doer. His few good deeds, he amplifies.

(פרק כו, סמן י, דף 404) - ויאמר אני מלך מה זאת עשית לנו כמעט
שבב אחד העם - אמר רי אליעזר בוא וראה כמה בין מדה הצדיקים לרשעים
הצדיקים רוב מעשיהן הטובים בעיניהן קל ביותר. ומיעוט מעשיהן הרעים
בעיניהן חמור ביותר. אבל הרשעים אינן כן רוב מעשיהם הרעים בעיניהם
קל ביותר. ומיעוט מעשיהם הטובים בעיניהם חמור ביותר.

The following Midrash is a very interesting one. It tells us that before Adam and Eve sinned, they didn't know they were naked. At that time, they were naive, wise, and their thoughts were only of God. And just as man is not ashamed that his hand is uncovered so were they not ashamed that their genitals were uncovered. However, after they had sinned, they became ashamed and covered their nakedness.

(פרק ב, סמן כה, דף 86) - ויהיו שניהם ערומים - מלמד שלא היה מחשבתן פנויה לדבר זה ולא מתביישין שהן ערומים אלא מהשבתן קשורה בידיעת ארון העולם ונעבודתו שלא נבראו אלא תמימים חכמים מהוכחים ומתוך כך שרתה עליהם שכינה ונצטוו. וכשם שאין אדם מתבייש בזמן הזה אם היתה ידו גלויה כך לא היו מתביישים שמקום ערותן גלוי. וכיון שחטאו נסתרה זיו פניהן ונהפכה מהשבתן לדבר אחר והרגישו שהן ערומים ונתביישו זה מזה עד שעשו להם הגדרות.

This Midrash it seems to me, tries to tell us that we are bold and unashamed as long as we do not know that we have done wrong. However, no sooner do we find out that we have sinned, when we immediately cover up the source. This is true of a person walking through the street with a smudge of dirt on his face. He walks proudly until someone tells him about it, then he covers his face and ~~sleeks~~ off to the side.

It may also be interpreted to mean that when men are in high realms of thought, all subject matter can be discussed. It is when they bring their subjects down to a low level or speak of them with evil or carnal intent, that society forces them to put clothes on their words.

God, because of His love for Israel, wants to ever pour forth His goodness and love upon them. He cannot do so, however, as long as evil continues unchecked. Punishment is therefore a manner of cleansing the Jew of sin so that the goodness of God may once more be showered upon the elected of God.

The statements in our Midrash concerning punishment are founded upon the teaching concerning the freedom of the will. Man is responsible individually for his actions. He is morally dependant on himself and he, himself, has to bear the consequences of his own deeds. Usually the consequences are more evil; for the punishment of evil lies in the evil itself.

The inflictions which befall the people or the individual are retributive, the penalty of transgression.

Our Midrash tells us a story concerning Rabbi Chanina ben Dosa. It seems there was a certain place where a particular type of lizard made his home. This lizard hurt the people who passed by his way. People came and informed Rabbi Chanina about this pest. He asked that he be led to the hole where the lizard

lived and upon arriving at the spot, placed the heel of his foot at the mouth of the hole. The lizard came out, bit the heel, and died. Rabbi Chanina took back the lizard to his school and said to his pupils, "See, it is not the lizard which kills; it is only because of sin that we are so terribly punished."

(פרק י, סמן כד, דף 546) - הוא ענה אשר מצא את הימים - אמי רב יוסף
 גם כחוד גם מאי נימא גם לפורענות. חנו רבון מעשה במקום אחד שהיה
 בו ערוד והיה מליץ את הנריות באו והודיעו לרי חנינה בן דומא אמי
 להם הראונו את חורו הלכו והראו לו את חורו ונתן עקיבו על פי חורו
 יצא והכניסו ומהו ערוד נסלו על כתיפו והכניסו לבית המדרש אמי
 לתלמידיו בני ראו שאין ערוד מסית אלא דמא מסית. באותו שעה אמרו
 אזי לאדם שפגע בו ערוד ואזי לערוד שפגע בו חנינה בן דומא.

We have here another saying to prove the very same point. Wherever the term corruption or destruction is used it is a punishment for the committing of a sin or idolatry.

(פרק י, סמן יא, דף 142) - וחשבת הארץ - תאז דני רי יסמעל כל מקום
 עני הארץ אינה אלא בעקירה או בנ"ל.

The punishment meted out for a sin is often very harsh. It may be in the form of death, illness, servitude, etc. We have seen in the chapter on Zacuth, that bad parents affect their children's Zacuth. Yet, only on rare occasions do we find such a statement as the following; "See what the one sin of Adam brought about. His height was shortened, his sight was dimmed, his diet

was changed, he was penalized by death for himself and for all generations to come.

(פרק ג, סמן כג, דף 103) - וישלחנו אללים מן עדן - בוא וראה כמה
ההסא גרם. חטייה אחת חסא אדם הראשון נתקצרה קומתו נחמקס בה זיוו
נשתנה עליו מאכלו נעשה נק ונד בארץ וקנס לו מיתא לדורותיו ולדורות
דורותיו עד סוף כל הדורות.

Our Midrash always opposed the idea of sin committed by one person tainting the lives of generations and generations. It recognizes no sin which does not arise from the individual conscience or moral personality. The condemnation of a whole generation or race in consequence of a single individual is an essentially heathen idea which was overcome by Judaism through the teaching of divine justice and man's moral responsibility. The Christian view of universal guilt as a consequence of Adam's sin, the dogma of original sin, is a relapse from the Jewish stage to the heathen doctrine from which the Jewish religion freed itself. Should we, however, closely inspect this Midrash, we would soon notice that the punishments here mentioned are not natural ones. A man suffers from illness. A man loses his wealth. A man is forced into servitude. All these we can understand. Here, however, we see something different. The punishments here meted out, are really not punishments. One never saw man except in the condition he is in now. Man, therefore, probably always had the

characteristics he has today. Thus, what seems to us a punishment is really nothing of the sort. Our Midrash is merely narrating some ancient folk-lore or is playing around with some Kabalistic fancy.

Another example of the afore going Midrash is this one.

(פרק טו, סמן א, דף 226) - עברך הרבה מאד - צא ולמד מאדם הראשון
הנצטווה על מצוה אחת בלא תעשה ועבר עליה כמה מיתות נקדמו עליו
ועל בניו ועל בני בניו עד סוף כל הדורות.

The following Midrash is an interesting one. It seems that God was testing Adam. Just as soon as Adam transgressed, he was tried. The fact that he was tried on the very same day might bring the thought to our minds that when there was only one man, God wasn't so busy, and could give His personal attention and so do everything in one day.

(פרק ב, סמן יז, דף 28) - מות בעולם הזה מות בעולם הבא. רצה הקב"ה
לנסותו בו אם יספיק לשקלו אם לאו ועבר על הצווי בו ביום ונידון
בו ביום.

In its broadest sense repentance describes the act of the soul in breaking away from its past as a preliminary step to the work of ethical reform. In our Midrash we find a deep spiritual conception of this thought.

In primitive thinking we find the notion that this world must go because of evil, hate, etc. But for the world to go altogether is too much. To the primitive mind it was a notion of a grand

cycle; the world goes down and is revived again. Judaism doesn't believe in a breakdown or the disappearance of a world. Moral Judaism has instead a moral change. The day of judgement comes. It is the guidance and education of man towards a goal. No intermediary power from without secures the divine grace and pardon for the repentant sinner, but his own inner transformation alone. Repentance thus is basic for the concept of this new moral life.

Man is not hopelessly lost under the burden of his sins that he need ever lose faith in himself. No one can sink so low that he cannot find his way back by untiring self-discipline. Our Midrash considers sin merely moral aberration and not utter corruption. It therefore believes in the capability of the very worst of sinners to improve his ways. All is not so dark. Judaism raises hope in the breast of every man. There is a chance to escape punishments of sin. One must merely repent.

(1097) - וְכִּי תִּשְׁכַּח לְפָנָיו וְיָסַח מִלְּפָנָיו וְיָסַח מִלְּפָנָיו.

Only in few instances does man suffer the יִסְדֵּר לְפָנָיו. Very often it is due to neglecting the Torah. Most always, however, it is as a punishment for a sin. Our Midrash displayed much ingenuity in matching disasters with sins. These punishments are not to serve as an inventory of crimes and penalties but as a warning against transgression or negligence. A man was led by his infliction to examine himself with a view to repentance and amendment.

(פרק טו, סמן יד, דף 640) - אמר רבא אמר רבאסחורא אמר רי הווא אס ראה
אדם שיסורין באין עליו יפסע במעיו שני נחמשה דרכיו ונחמשה פסע

ומצא יעשה תשובה ע"י ונשובה ע"י. The principle of repentance is a universal, human one. Adam

is described as a type of penitent sinner who is granted pardon by God. The Sign of Cain was also to be a sign for all sinners, assuring them that they might all obtain forgiveness and salvation if they would repent. Repentance is indeed powerful. It can do away with a good deal of the punishment. We are told that in the case of Cain, half his punishment was cancelled because of repentance.
(פרק ד, סמן טו, דף 116); - ויצא קין מלפני יי וישב בארץ נד - גדולה תשובה
שהיא מונעת חצי הגזירה מדע לך מקין שנבצר עליו נע ונדר תהיה בארץ וביין
שעשה תשובה וחמר גדול עוני מנסה ומסכה סמוך חצי הגזירה שני ויצא קין
מלפני יי וישב בארץ נוד.

Even one who worships idols, which action is a cardinal sin in Judaism, can be saved by repenting. Terah, who was an idolator, is honored because he repents.

(פרק יא, סמן כו, דף 187) - ואלה מולדות תרה אברה - נתן הקב"ה גדולה לתרה
וקיבלו בתשובה ואע"פ שהיה בתורה קובץ שלמים ולולי יקבל הקב"ה תשובתו
לא היה אומי לעברה וזהו חסדו אל אבותיו בשלום.

God does not want to punish man. He would much rather see him repent. If man himself will not repent, God at least hopes

that someone will pray for him, that some one will intercede for him.

(פרק לו, סמן א, דף 224) - אחרי הדברים האלה היה דבר "אל אברהם במהרה
לאמר - לא יפסקו סבניך וסבני בניך כיוצא בך כדרך עמך אברהם הגור סבניך
 ועמך לפני בחלה ובקשתה לפני על ביותי כך לא יפסקו סבניך וסבני בניך
 כיוצא בך.

There is in repentance a certain quality of infinitude. With the penitent mood there comes a new insight and a fresh illumination leading to an almost painful anxiety to make atonement. The real "baal teshuvah" stands ready for any task however great; for any service however distasteful. Teshuvah is thus transformed into a moral dynamic. The Jews are in the diaspora because they have not repented in this sense. Were the Jews really to repent in this sense there would be enough energy in them to return to Palestine and overcome all obstacles. Modern Zionism might well teach the idea of repentance.

(פרק ס, דף 607) - רי אליעזר אומי אמ יצאלי קושי תשובה נגאלין ואם
לאו אין נגאלין.

According to Christianity, God was angry at the world. In His Goodness, however, He decided to forgive by sending His son to this world. His son was killed as a sacrifice for humanity and no greater sacrifice was ever brought. Judaism answers this simply. What need does God have for a sacrifice? If He wants to forgive He forgives. Forgiveness lies only in the hands of God and God

is moved to forgive sin by His own character. Our Midrash tells us that Torah in a discourse with God advises Him that unless He withhold His wrath at times there is no use in creating man, for mortal is created with anger and all other forms of the Evil Yezer. God, however, assures Torah that not for naught is He called long-suffering and abundant in goodness.

(פרק א, סמן כו, דף 54) - ד"א נעשה אדם בצלמנו כדמותנו ר"י אליעזר אומר
אמר הקב"ה לתורה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו אמרה לפניו רבון כל העולמים
אדם זה למה לך לעשות קצר ימים וטבע רגזו ויבוא לידי עון ואם אין אתה
מאריך אפך עמו ראוי לו כאלו לא נא לעולם. אמר לה לא על חנם נקראתי
רחום וחנון ארך אפים ורב חסד.

Absolute justice cannot exist in the world. If you want justice, you can't have the world. And if the world is most important you can't have absolute justice. You can't hold a rope at both its ends. You tie a pail to one side and let it go down the well, and the other-end you hold in your hand. If you hold both ends of a rope in your hands, you won't have water. So, you can't have both absolute justice and the existence of a world.

(פרק י"ה, סמן כ"ה, דף 286) - השופט כל הארץ לא יעשה משפט - אמר ר"י לוי אם
משפט אתה מבקש אין קולם ואם קולם אתה מבקש אין משפט מה אתה מצויר חבלה
בתרין רישויי.

sacrifices themselves are very limited in their efficacy as a

means of atonement and reconciliation with God. What is important, however, in the sacrificial service is the purity of intention and the singleness of purpose with which the sacrifice is brought. Abel brought such a sacrifice.

(פרק ד, סמן ד, דף 107) - וישע י אל הנל ואל מנחתו - לפי שהביא קרבנו מן המובהר בעין טובה ערב קרבנו להקב"ה ועליו הוא אומי וערבה לי מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות.

And when Adam saw that a sacrifice can bring about forgiveness, he praised God. Now he realized that man need not be destroyed. If but he repent, he can be forgiven and live.

(פרק ב, סמן ב, דף 61) - אמי רי ברכיה כיון שראה אדם הראשון כעצם הופא מביא קרבן ומתכפר לו מתחיל סודר עליו מזמור שיר ומקלם להקב"ה היך דאח אמי מזמור שיר ליום השבת.

When one gets up from a sick bed, one may be sure that all one's sins were forgiven.

(פרק יח, דף 265) - אין חולה עומד מחליו עד שמוחלין עונותיו שני חסולת לכל עונכי הרוב לכל החלואות.

When one recognizes the works which God created and celebrates the Sabbath in the proper way such a person will be forgiven too.

(פרק ב, סמן א, דף 59) - אמר רב הסדא אמי מר עוקבא כל המתפלל ואומר ויכלו שני מלאכי השלח מלוין אותו מניהין ידיהן על ראשו ואומרים לו וסר עוניך והטאתך הכפר.

We learned from a preceding Midrash that God was not so busy on the first day. Man went through the complete sin, punishment, repentance and forgiveness process in one day. Our Midrash here tells us that at 12 man was forgiven and that all of mankind who comes before Him for judgement will leave with amnesty.

(פרק א, טמן כו, דף 54) - בעתים עשרה יצא בדימוס כלפני הקב"ה אחר לו הקב"ה זה טימן לבניך שכעת שנכנסת לפני בדין ביום הזה ויצאת בדימוס כך עתידין בניך להיות נכנסין לפני בדין ביום הזה ויוצאין בדימוס.

Just as man expects God to be forgiving no matter how terrible his sin, so should man too be ever ready to forgive his fellow-man no matter how much he is wronged.

(פרק ב, טמן יז, דף 302) - ויתפלל אברהם אל האלהים - לעולם יהא אדם רך בקנה ואל יהי קשה כארז. ויהי נוח לרצות וקשה לבעות ובשעה שיבקש ממנו ההומא למהול לו ימהול בליבב סלם ובנפש הפצה אפלו חטא לו הרבה והיצר לו לא יקום ולא ימור.

B I B L I O G R A P H Y .

Bernfeld, Simon	Daat Elohim
Cohen, A.	The Teachings of Maimonides
Eisenstein, J.	Otzar Midrashim
Encyclopaedia Judaica	
Geiger, A.	Judaism and its History
Graetz, H.	History of the Jews
Hastings, James	Encyclopedia of Religion and
Ethics
James, Wm.	Varieties of Religious Experiences
Jewish Encyclopedia	
Kohler, K.	Jewish Theology
Moore, George, F.	Judaism
Neumark, David	Toldoth Haikarim Beyisrael
Schechter, S.	Some Aspects of Rabbinic
Theology
Slonimsky, H.	Notes
Strack, Hermann, L.	Introduction to Talmud and
Midrash
Weiss, I. H.	Dor Dor Vedorshov